

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277960272/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Lange Hyl brølte op fra Gyden og Stjerne dernede, men de hørte det ikke.

De var bagefter langt borte, dybt nede i Eberhards Hjem, i Schwarzwald eller silvae nigrae, som Eberhard sagde med sin højtidelige Stemme.

Benedict så nhyre, sorte Fyrreskove, hvorover Kulsviernes Røg steg; han gik, som Eberhard havde gjort som lille Hyrde dreng, til Halsen i Lyng, så kun hans spidse Hue stak frem, Time efter Time oppe i Højsletterne efter det klokkeklemtende Kvæg. Ikke et levende Liv var at øjne de utallige Mile — kun de kulsorte Skove, kun de stigende Røgsøjler. Vinden drog forbi hans Øre, enstonig, langt borte fra.

Stundum kom han efter Kvæget hen over en af Højdevejene fra Basel til Pforzheim eller til og fra en af de Schwarzwalds andre Byer, vandrende Handelsmænd havde fortalt dem om, men som han og hans aldrig havde set. De små Stenskruer lå hen gennem Lyngen og Enebærkrattet og tegnede Vejen for de ensomt slyngede Hjulspor.

Her satte han sig og ventede så længe, han kunde for Klokkekørerne.

Han spejdede ud mod Øst og Vest, så langt han kunde skimte de grå og sammensunkne Vårder; han så på de nedtrådte, gule Fodspor. Men intet Menneske viste sig. Fyrreskovene stod stumme og sorte om Lyngedet, og han åndede den svale og dunkle Højsletteluft så stille, som var han bange for at forstyrre.

En svag Lugt af brændt Træ drev mod hans Ansigt, og han rejste sig og fulgte vejrende Lugten med Køerne foran sig, til han inde på et Rydningsland kom til et Par Bender, der brændte Skov af, og længe stod og så på Risknipperne, der røg over det sortsvedne Jord som Dværges små Kaffeledter. Eller han nåede ind til en Kulmile, hvor en ensom Mand sad med Hånden under Hagen og grundede i den hvide Tjærerøg fra det sorte Bjærg. I et pludseligt Bulder rejste Urhanen sig med sine Høns — langt borte bragede det i Skoven af løbende Vildsvin; så suste kun Fyrretoppene, sagte og uophørligt. Ikke en Fuglestemme var at høre, kun det svage og evige Sus, der var som Guds Ånde.